

LBRIS

We know
books

LUCINDA RILEY

CELE ȘAPTE SURORI POVESTEA MAIEI

Traducere din limba engleză și note
GABRIELA TĂNASE

LITERA
București

Capitolul 1

Nu voi uita niciodată unde anume eram când am aflat năpraznica veste a morții tatălui: în frumoasa grădină din Londra a unei vechi amice de liceu, care se dusese să-și ia copilul de la grădiniță. Țineam în poală un exemplar din romanul *Penelopiada* și mă bucuram din plin de razele calde ale soarelui de iunie.

Calmul din jur mă făcea să mă felicit pentru că avusesem ideea de a veni aici. Bobocii de clematite se desfăceau chiar sub ochii mei într-o explozie de culoare, când, deodată, am auzit sunând telefonul mobil. Am văzut că era Marina.

– Bună, Ma, ce faci? am întrebat-o pe un ton cald, sperând să remarce acest lucru.

– Maia, eu...

Marina s-a oprit brusc, și imediat mi-am dat seama că ceva nu era deloc în regulă.

– Ce-i?

– Maia, nu-mi vine deloc ușor să-ți spun, dar tatăl tău a suferit un atac de cord ieri după-amiază, aici, acasă și... a decedat în zori.

Am amuțit, în timp ce prin cap îmi treceau tot felul de gânduri, unele de-a dreptul ridicule, primul fiind acela că, nu se știe de ce, Marina se ținea de glume proaste.

– Maia, te-am sunat mai întâi pe tine pentru că ești cea mai mare. Te-aș mai ruga să-mi spui dacă preferi să le anunți tu pe surorile tale sau o fac eu.

LBRIS

We know
books

LUCINDA RILEY

CELE ȘAPTE SURORI
SORA FURTUNĂ
POVEȘTEA LUI ALLY

Traducere din limba engleză și note
GABRIELA TĂNASE

LITERA
București

Capitolul 1 Marea Egee

Nu voi uita niciodată locul în care mă aflam și nici ce făceam când a căzut trăsnetul peste mine – am aflat că-mi murise tatăl.

Eram lungită, goală, pe puntea iahtului *Neptune*, cu mâna protecătoare a lui Theo pe pântecul meu. Plaja aurie a insulei din fața noastră, cuibărită printre stânci, licărea solitară în lumina soarelui. Apa turcoaz, ca de cristal, se încrețea ușor într-o mișcare leneșă, iar micile valuri se prelingeau pe mal, crestele lor înspumate arătând de la distanță precum suprafața elegant încrețită a unui cappuccino.

Liniștește-te! îndemnam marea în gând, dorindu-mi același lucru și pentru mine.

Cu o seară înainte, la apus, aruncasem ancora în golfuluțel de pe mica insulă Macheres. Apoi am coborât pe mal, cu două cutii frigorifice în mâini. Una, plină cu pește proaspăt și sardine prinse de Theo mai devreme, alta, cu sticle de vin și apă. Mi-am depus povara pe nisip, gâfâind din greu, iar Theo m-a sărutat jucăuș pe nas.

– Ca doi naufragiați pe propria noastră insulă pustie, mi-a spus, zâmbind, și a deschis larg brațele, de parcă voia să strângă la piept tot acel loc idilic. Mă duc să caut lemne de foc, ca să frigem peștele!

L-am urmărit cu privirea cum se îndrepta spre stâncile din jurul golfului, presărate cu tufe, unde putea să găsească niște crengi uscate. Dat fiind că era un navigator de înaltă clasă, silueta lui fragilă te putea induce în eroare. În comparație cu alți membri ai echipajelor din

care făcusem parte, toți cu mușchi proeminenți, de Tarzani în junglă, se putea spune că Theo avea un aspect firav. Mersul lui, cu un ușor șchiopătat, îmi atrăsese de îndată atenția. După aceea aflasem că își fracturase glezna în copilărie, căzând dintr-un copac, și, din păcate, osul nu se sudase bine la loc.

– Presupun că asta-i unul dintre motivele pentru care am fost sortit să-mi petrec viața pe mare. Când navighez, nimeni nu-și dă seama cât de ridicol arăt pe uscat, glumea el.

Am fript peștele și, pe urmă, ne-am iubit sub stele. Dimineața următoare era ultima pe care aveam s-o petrecem împreună, la bord. Și, anterior clipei în care hotărâsem să reiau contactul cu lumea activându-mi telefonul mobil, o pace perfectă mi se așternuse în suflet. Pentru ca, brusc, să fiu aruncată în fundul iadului și să simt că îmi fusese spulberată toată viața. Prin mintea golită de șoc mi se mai rotea un singur gând: miracolul relației cu Theo și cum am ajuns împreună în acest loc magnific...

Ne-am cunoscut în urmă cu un an și ceva, la Regata Heineken din St. Maarten, în Caraibe. Echipajul învingător sărbătorea victoria cu un dineu și, atunci, am descoperit intrigată că Theo Falys-Kings era căpitanul. O celebritate în lumea regatelor, după ce condusese mai multe echipaje spre victorie în ultimii cinci ani, mai multe decât oricare alt căpitan.

– Nu arată deloc așa cum îmi imaginam, i-am șoptit lui Rob Bellamy, un vechi camarad din echipa națională a Elveției. Pare un tocilar, cu ochelarii ăia cu ramă groasă. Iar, după ce l-am văzut îndreptându-se spre o altă masă, am adăugat: Și cât de ciudat se mișcă!

– Cu siguranță că nu seamănă cu portretul unui vajnic marinar, călit de valuri și ars de soare, mi-a spus Rob. Dar, Al, omul e un geniu. Are un al șaselea simț pe apă și, dacă m-ar prinde furtuna pe mare, în nimeni n-aș avea o încredere mai deplină.

Mai târziu, Rob mi-a făcut cunoștință cu Theo, iar ochii acestuia, verzi-căprui, au devenit gânditori atunci când mi-a strâns mâna.

– Așadar, tu ești faimoasa Al D'Aplieșe!

Vorbea cu accent britanic și avea o voce caldă, fermă.

– Da, pentru ultima parte, i-am zis, stânjenită de compliment, dar cred că tu ești cel faimos aici. Încercând din răspuțeri să nu mă fâstăcesc sub privirea lui scrutătoare, am văzut că zâmbește. Și ce-i de răs?

– Sincer să fiu, nu mă așteptam să dau de tine.

– Ce vrei să spui?

Atenția lui Theo a fost atrasă de un fotograf venit să immortalizeze întreg echipajul, așa că n-am reușit să aflu ce dorise să-mi spună, de fapt.

După aceea, ori de câte ori ne întâlneam cu ocazia unor evenimente legate de diferite regate, la care fuseserăm amândoi invitați, nu-mi mai puteam lua privirea de la el. Emană o energie deosebită și avea un surâs foarte plăcut, în contrast cu aspectul lui general rezervat. Și toată lumea se înghesuia să-i fie aproape. Dacă era un eveniment oficial, venea îmbrăcat cu un sacou mototolit, de in, din respect față de protocol și de sponsorii competiției, însă vechii lui pantofi sport și părul șaten, zburlit îl făceau să arate ca și cum de abia coborâse pe uscat.

În acele puține ocazii mi se părea că dansam unul în jurul celuilalt. Privirile ni se întâlneau tot mai des, dar Theo nu încerca să reia prima noastră conversație. De abia cu șase săptămâni în urmă, după ce obținusem victoria în Antigua și sărbătoream cu tot echipajul, la Lord Nelson Ball, am simțit o bătaie pe umăr.

– Bravo, Al! m-a felicitat el.

– Mulțumesc!

Eram satisfăcută pentru că, în premieră, reușiserăm să-l întrecem.

– Am auzit numai lucruri bune despre tine, Al. Ce zici, vrei să faci parte din echipajul meu la Regata Cicladelor din iunie?

Primisem deja o altă ofertă, fără să dau însă un răspuns. Theo a observat ezitarea mea.

– Te-ai angajat deja?

– Provizoriu.

– Uite ce-i, poftim cartea mea de vizită! Gândește-te bine și anunță-mă până la sfârșitul săptămânii! Mărturisesc că prezența ta la bord mi-ar prinde bine.

LBRIS

We know
books

LUCINDA RILEY

CELE ȘAPTE SURORI

SORA UMBRĂ

POVEȘTEA LUI STAR

Traducere din limba engleză și note
GABRIELA GHIRCOIAȘ

LITERA
București

Capitolul 1

N-o să uit niciodată locul în care mă aflam și ce făceam în momentul în care mi-a ajuns la urechi vestea morții tatei...

Cu stiloul încă suspendat deasupra colii de hârtie, am ridicat privirea spre soarele lui iulie sau mai degrabă către raza firavă care răzbise între fereastră și zidul din cărămidă roșie, care se înălța la câțiva metri în fața mea. Toate ferestrele din micul nostru apartament dădeau spre monotonia pe care ne-o oferea acest zid și, în ciuda vremii frumoase din acea zi, înăuntru era întuneric. Era cu totul altceva față de casa copilăriei mele, Atlantis, de pe malurile lacului Geneva.

Mi-am dat seama că și atunci ședeam în același loc în care mă aflam și acum, când a intrat CeCe în amărâta noastră sufragerie minusculă, ca să-mi spună că a murit Pa Salt.

Am lăsat stiloul din mână și m-am dus să-mi umplu un pahar cu apă de la robinet. Arșița era sufocantă și făcea totul cleios, așa că am băut însetată, în timp ce conștientizam faptul că nu era deloc nevoie să fac asta, anume să mai trec o dată prin calvarul amintirilor. Tiggy, sora mea mai mică, fusese cea care, atunci când ne văzuserăm la Atlantis, imediat după moartea tatei, îmi sugerase asta.

- Dragă Star, îmi spusese ea atunci când plecaserăm să navigăm pe lac, doar pentru a ne distra atenția de la durere, știu că-ți vine greu să vorbești despre ceea ce simți. Și mai știu și că suferi cumplit. De ce nu-ți așterni gândurile pe hârtie?

Acum două săptămâni, în vreme ce zburam dinspre Atlantis spre casă, m-am gândit la ce-mi spusese Tiggy și azi-dimineață tocmai asta m-am încumetat să fac. M-am uitat lung la zidul de cărămidă și am socotit că acesta reprezenta metafora vieții mele din acel moment, lucru care măcar m-a făcut să zâmbesc. Iar zâmbetul m-a purtat înapoi la masa de lemn scrijelită, pe care dubiosul nostru proprietar dăduse probabil o nimica toată într-un magazin de vechituri. M-am rezezat și am apucat din nou stiloul elegant, cel pe care îl primisem de la Pa Salt atunci când am împlinit 21 de ani.

– N-am să încep cu moartea tatei, am spus eu cu voce tare. Voi începe în schimb cu sosirea noastră la Londra.

Ușa apartamentului s-a trântit și am tresărit, dar știam că era sora mea, CeCe. Tot ce făcea era foarte sonor. Nu era în stare să așeze o ceașcă de cafea fără s-o izbească de suprafață și să-i împrăște conținutul în toate părțile. Niciodată nu a înțeles conceptul „vorbitului încet în casă” și zbiera așa de tare în copilărie, încât Ma s-a speriat odată destul de tare cât s-o ducă la un orelist. Bineînțeles că n-avea nimic. Ba din contră, auzul ei era dezvoltat peste măsură. Nici eu n-aveam nimic atunci când, un an mai târziu, m-a dus la un logoped, îngrijorată că încă nu vorbeam.

– De putut poate vorbi, doar că n-are chef, îi explicase logopedul. O să vorbească ea când va fi pregătită.

Acasă, în încercarea de a comunica cu mine, Ma hotărâse să mă învețe limbajul semnelor francez.

– Așa, ca atunci când vrei sau ai nevoie de ceva, îmi explicase ea, să-mi poți comunica, ca să știu ce simți. Uite ce simt eu chiar acum pentru tine!

Și arată spre ea, își încrucișă palmele deasupra inimii și apoi le îndreptă spre mine: „Te iubesc”.

CeCe învățase și ea repede limbajul și amândouă adoptaserăm sistemul care a început ca un mijloc de comunicare cu Ma și pe care l-am dezvoltat pentru a ne alcătui propriul nostru limbaj, un amestec de semne și cuvinte inventate, pe care-l foloseam când mai erau și alții în jur și trebuia să vorbim nestingherite. Ne distrau mutrele derutate ale surorilor noastre atunci când făceam câte

un comentariu șiret la micul dejun, după care chicoteam amândouă până nu mai puteam.

Dacă stau să mă gândesc, îmi dau seama că, pe măsură ce-am crescut, eu și CeCe am devenit opusul celeilalte: cu cât vorbeam eu mai puțin, cu atât mai tare și mai mult vorbea ea în locul meu și cu cât făcea asta mai des, cu atât mai rar simțeam eu nevoia s-o fac. Pur și simplu, personalitățile noastre deveniseră exagerate. Când eram mici nu părea să aibă importanță, îngrămădite fiind în mijlocul unei familii de șase surori, căci ne aveam una pe alta. Problema era că acum conta...

– Știi ce? Am găsit! a strigat ea, în timp ce năvălea în cameră. Și în câteva săptămâni ne putem muta. Mai au de făcut niște finisaje, dar va fi incredibil când va fi gata. Doamne, ce căldură-i aici! Abia aștept să plecăm din locul ăsta.

CeCe s-a dus în bucătărie și am auzit jetul de apă curgând prin robinetul deschis la maximum. Cel mai probabil stropise tot bufetul pe care mă chinisem mai devreme să-l șterg.

– Vrei niște apă, Sia?

– Nu, mersi.

Cu toate că CeCe o folosea numai între noi, tot m-am admonestat singură pentru faptul că m-am lăsat iritată de porecla pe care o ticluise când eram mici. Era dintr-o carte pe care mi-o dăduse Pa Salt de Crăciun, *Povestea Anastasiei*, despre o fetiță care locuia într-o pădure din Rusia și care a descoperit că era prințesă.

– Seamănă cu tine, Star! îmi zisese CeCe, care avea cinci ani, în timp ce ne uitam la imaginile din carte. Poate că și tu ești prințesă. Ești destul de drăguță, cu părul tău auriu și cu ochi albaștri. Așa că o să-ți zic Sia. Și se potrivește perfect cu Cee! Gemenele Cee și Sia! se bucură ea și bătu încântată din palme.

Abia mai târziu am aflat adevărata poveste a familiei regale rusești și am înțeles ce se întâmplase cu Anastasia Romanov și cu surorile ei. Nu fusese nicidecum un basm. Iar eu nu mai eram copil, ci o femeie matură, de douăzeci și șapte de ani.

– Sunt sigură că o să-ți placă apartamentul.

LBRIS

We know
books

LUCINDA RILEY

CELE ȘAPTE SURORI
SORA PERLĂ
POVEȘTEA LUI CECE

Traducere din limba engleză și note
GABRIELA GHIRCOIAȘ

LITERA
București

Capitolul 1

N-o să uit niciodată locul în care mă aflam și ceea ce făceam în momentul în care mi-a ajuns la urechi vestea morții tatei, mi-am spus în sinea mea, în vreme ce mă uitam pe fereastră la negura nopții. Sub mine, apăreau intermitent ciorchini de luminițe care pâlpâiau și indicau o așezare umană, fiecare în parte reprezentând o viață, o familie, un grup de prieteni...

Simțeam că nu mai aveam nimic din toate astea.

Parcă vedeam lumea pe dos, pentru că luminile de sub avion semănau cu stelele de pe cer, doar că erau mai puțin strălucitoare. Asta mi-a adus aminte de unul dintre profesorii mei de la facultatea de arte, care-mi spusese mai demult că pictam ca și cum nu vedeam ce se afla în fața mea. Avea dreptate. Nu vedeam. Imaginile se formau în mintea mea, nu în realitate. De multe ori nu luau forma unui animal, mineral sau chiar pe cea umană, dar erau puternice și simțeam întotdeauna că eram dator să le duc până la capăt.

Tot așa am făcut și cu mormanul de chestii pe care le adunasem de prin gropile de gunoi din jurul Londrei și pe care le dusesem în studioul meu din apartament. Săptămâni întregi îmi forțasem mintea cum să pun piesele cap la cap. Era ca și cum aș fi compus un cub Rubik gigantic, cu toate că ingredientele brute erau o canistră de benzină care mirosea urât, o speriatoare de ciori Guy Fawkes¹, o

¹ Guy Fawkes a întruchipat unul dintre cei mai admirați rebeli ai tuturor timpurilor. Masca atribuită lui a devenit un simbol al celor care se opun abuzurilor regimurilor politice. A fost membru al grupului care a pus la cale Complotul prafului de pușcă în 1605, tentativă de asasinat împotriva regelui Iacob I al Angliei.

anvelopă și un târnăcop de metal ruginit. Mutam constant piesele și totul era bine până în momentul în care adăugam ultima piesă vitală, care, de fiecare dată, oriunde o așezam, părea să strice ansamblul.

Mi-am lipit fruntea încinsă de geamul rece, singurul care ne despărțea, pe mine și pe ceilalți pasageri, de asfixiere și de moarte sigură.

Cât de vulnerabili suntem...

Nu, CeCe, m-am dojenit aspru, în timp ce mă cuprindea panica, *te vei descurca fără ea, poți.*

M-am străduit să mă întorc cu gândul la Pa Salt, pentru că, având în vedere frica mea cruntă de avion, gândul la momentul în care aflasem că murise, în mod ciudat, mă liniștea. Dacă se întâmpla ce era mai rău și picam cu avionul și muream toți, cel puțin îl aveam pe el să mă aștepte de cealaltă parte. În fond, el ajunsese deja acolo și singur, cum o facem toți.

Tocmai îmi trăgeam blugii pe mine când mă sunase sora mea mai mică, Tiggy, ca să-mi spună că murise Pa Salt. Dacă privesc în urmă, sunt destul de sigură că n-am înțeles mai nimic din ce-mi spusese. Nu mă gândeam decât cum să-i spun lui Star, care îl adorase pe tatăl nostru. Știam că va fi complet devastată.

Și tu l-ai adorat, CeCe...

Așa e. Fiindcă rolul meu în viață era să-mi protejez sora mai vulnerabilă, care, de fapt, avea cu trei luni mai mult ca mine, dar căreia îi era greu să vorbească și atunci vorbeam eu în locul ei. Îmi reținusem sentimentele, mă încheiasem la blugi și mă dusesem în sufragerie să-i dau vestea.

Nu spusese nimic, doar plânsese în brațele mele. Făcusem tot posibilul să-mi țin lacrimile în frâu. Pentru ea, pentru Star. Trebuia să fiu puternică pentru că avea nevoie de mine.

Asta se întâmpla atunci...

– Doamnă, aveți nevoie de ceva?

Asupra mea plana un nor de parfum dulceag. Am ridicat privirea spre însoțitoarea de zbor care se aplecase peste mine.

– Ăăă... nu, mulțumesc.

– Ați apăsât pe buton, a șoptit ea insistent, arătând spre ceilalți pasageri, care dormeau.

În fond, era patru dimineața după ora Londrei.

– Scuze, i-am răspuns și eu în șoaptă, în timp ce-mi retrăgeam cotul de pe butonul care o alertase.

A dat din cap într-un fel care mi-a amintit de una dintre profesorele mele, care mă văzuse cu ochii deschiși în timpul rugăciunii de dimineață, la școală. Apoi a dispărut în vizuina ei, foșnindu-și costumația mătăsoasă pe drum. Am făcut tot posibilul să mă așez comod și să închid ochii, ca să pot dormi și eu, asemenea celor aproximativ patru sute de suflete care reușiseră să eludeze oroarea de a zbura într-un tub de aluminiu. Ca de obicei, m-am simțit un intrus în mulțimea din care nu făceam parte niciodată.

Evident, aș fi putut să iau bilet la clasa business. Încă aveam bani din moștenirea primită, dar nu suficienți cât să vreau să-i arunc pe câțiva centimetri de spațiu în plus. Cea mai mare parte din bani se dusese pe apartamentul fercheș pe care-l cumpărasem pentru mine și Star la Londra. Crezusem că asta își dorea, o casă ca lumea, ca să fie fericită, dar numai asta nu se întâmplase.

Și acum eram aici, cam în aceeași zonă în care mă aflasem și anul trecut pe vremea asta, când stătusem alături de sora mea la clasa economică și zburam spre Thailanda. Numai că, de data asta, Star nu era cu mine, iar eu nu alergam către ceva, ci de ceva.

– Doriți micul dejun, doamnă?

Am deschis ochii amețită și dezorientată și m-am uitat la aceeași însoțitoare de zbor care venise la mine în toiul nopții. Am văzut că toate luminile din cabină erau aprinse și unele obloane ridicate, dincolo de care vedeam nuanța roz a zorilor.

– Nu, mulțumesc, doar cafea. Neagră, vă rog!

A încuviințat și s-a retras, iar eu mă întrebam de ce mă simțeam vinovată să cer orice, când doar plăteam pentru toate astea.

– Încotro?

M-am întors spre vecinul pe care până atunci nu-l văzusem decât din profil și, chiar și-așa, nu vedeam decât un nas, o gură și o șuviță de păr blond care-i ieșea de sub gluga neagră. Acum mă privea cu

LBRIS

We know
books

LUCINDA RILEY

CELE ȘAPTE SURORI

SORA LUNĂ

POVEȘTEA LUI TIGGY

Traducere din limba engleză și note
GABRIELA GHIRCOIAȘ

LITERA
București

Capitolul 1

– N-o să uit niciodată locul în care mă aflam și ceea ce făceam în momentul în care mi-a ajuns la urechi vestea morții tatei.

– Și eu îmi amintesc unde eram când am aflat.

Privirea pătrunzătoare a lui Charlie Kinnaird s-a oprit asupra mea.

– Și? Unde erai?

– La sanctuarul de animale sălbatice al lui Margaret, unde strângeam balega cu lopata. Tare aș fi vrut să fi fost un post mai bun, dar nu a fost. Nu-i nimic, zău! Deși...

Am înghițit în sec, întrebându-mă cum naiba ajunsese conversația asta – sau, mai degrabă, interviul – la subiectul morții lui Pa Salt. În momentul acela mă aflam într-o cantină aglomerată de spital, față în față cu doctorul Charlie Kinnaird. Încă din momentul în care intrase, observasem că prezența lui atrăgea atenția. Nu doar pentru că era uluitor de chipeș și cu un fizic zvelt și elegant. Purta un costum cenușiu, croit pe măsura lui, și avea părul ondulat, de un castaniu-închis. Pur și simplu, omul avea un aer firesc de autoritate. Trecuse pe lângă câțiva membri ai personalului medical, care stăteau în apropiere la o cafea și aceștia ridicaseră privirile ca să-l salute respectuos. Când ajunsese la mine și întinsese mâna ca să facem cunoștință, întreg corpul mi-a fost străbătut de un mic șoc electric. Stătea în fața mea și eu mă uitam la degetele lui lungi, care se jucau neîncetat cu pagerul. Se vedea de la o poștă că e foarte stresat.

- Deși ce, domnișoară D'Aplieșe? m-a încurajat Charlie, pronunțând „r”-ul cu un ușor accent scoțian.

Mi-am dat seama că, în mod evident, nu avea de gând să mă lase să rătăcesc în deriva gândurilor.

- Ăăă... nu sunt sigură că Pa Salt a murit. Adică, sigur, este mort, pentru că nu mai este, dar nu cred că și-a înscenat moartea sau ceva de genul ăsta – doar știa câtă durere le-ar pricinui fetelor lui –, pentru că îl simt mereu în preajmă.

- Dacă te ajută cu ceva, cred că reacția este perfect normală, a răspuns Charlie. O sumedenie de rude îndoliate cu care vorbesc spun că simt în preajma lor prezența celor dragi după moartea acestora.

- Normal, am spus, simțindu-mă ușor luată de sus, cu toate că nu trebuia să uit că vorbesc cu un medic, un om care zi de zi are de-a face cu moartea și cu cei dragi, rămași în urmă.

- Ciudat, zău așa! a suspinat, ridicând pagerul de pe masa de melamină și jucându-se cu el. După cum spuneam, și tata a murit recent și mă bântuie ceea ce pot descrie ca viziuni de coșmar, cu el ridicându-se din mormânt!

- Așadar, nu erați apropiați?

- Nu. O fi fost el tatăl meu biologic, dar acolo a început și s-a sfârșit relația noastră. Nu aveam nimic în comun. Tu, evident, ai fost apropiată de tatăl tău.

- Da, cu toate că, în mod ironic, eu și surorile mele am fost toate adoptate de el când eram bebeluși, așa că, biologic vorbind, nu există nici o legătură. Dar l-am iubit nespus. Pe bune, era uimitor.

Charlie a zâmbit.

- Păi, atunci asta dovedește, fără doar și poate, că biologia nu joacă un rol major în felul în care ne înțelegem cu părinții noștri. Este pură loterie, nu?

- De fapt, nu prea cred, am spus, hotărând că nu puteam fi decât eu însămi, chiar și la un interviu pentru slujbă. Cred că suntem dați unii altora dintr-un motiv, indiferent că suntem rude de sânge sau nu.

- Adică totul este predestinat?

A ridicat cinic din sprâncene.

- Da, dar știu că majoritatea oamenilor nu ar fi de acord.

- Mi-e teamă că nici eu. Fiind chirurg cardiolog, trebuie să mă ocup zilnic de inimă, pe care o asemuim toți cu emoțiile și cu sufletul. Din păcate, am fost silit s-o privesc ca pe o gâlmă de mușchi – și încă unul adesea prost funcțional. Am fost educat să privesc lumea pur științific.

- Cred că este loc de spiritualitate în știință, am protestat. Și eu am avut parte de o educație științifică riguroasă, dar sunt atâtea lucruri pe care știința nu le poate explica încă.

- Ai dreptate, dar... Charlie s-a uitat la ceas. Se pare că am deviat complet de la discuție și trebuie să ajung la clinică în cincisprezece minute. Așa că îmi cer scuze că trebuie să mă întorc la afaceri, dar ce ți-a povestit Margaret despre moșia Kinnaird?

- Că are peste patruzeci de mii de acri de sălbăticie și că sunteți în căutarea unei persoane care se pricepe la animale indigene, care ar putea-o coloniza, în special la pisici sălbatice.

- Da. Acum, că a murit tata, voi moșteni moșia Kinnaird. În ultimii ani, tata o folosea ca teren de joacă personal: vânătoare, trageri la țintă, pescuit și secarea distilerii locale, fără să se gândească nici o clipă la ecologia terenului. Sincer să fiu, nu este doar vina lui – în ultimul secol, tatăl lui și numeroși bărbați dintre rudele noastre înaintea lui s-au mulțumit să facă bani pe seama tăietorilor de lemne pentru construcția de vapoare. Au stat și s-au uitat cum erau secerate vastele păduri caledoniene de pini. Pe vremea aia, atât îi ducea capul, dar acum, când ne-am luminat, noi știm mai bine. Sunt conștient că nu mai putem să dăm cu totul timpul înapoi, mai ales cât oi trăi eu, dar sunt dornic să încep măcar. Am cel mai bun administrator de moșie din Scoția, care să conducă proiectul de reîmpădurire. Am aranjat și cabana de vânătoare în care locuia tata, ca s-o închiriem clienților care își doresc să plătească pentru o gură de aer curat scoțian și pentru partide de vânătoare organizate.

- Aha! am spus, încercând să-mi suprim un fior.

LBRIS

We know
books

LUCINDA RILEY

CELE ȘAPTE SURORI

SORA SOARE

POVESTEA ELECTREI

Traducere din limba engleză și note
GABRIELA GHIRCOIAȘ

LITERA

București

Capitolul 1

- Nu-mi amintesc de locul în care mă aflam și nici ce anume făceam în momentul în care mi-a ajuns la urechi vestea morții tatei.

- Bine. Vrei să explorăm acest aspect?

M-am uitat la Theresa, care ședea pe scaunul ei de piele, cu spătar curbat. Îmi amintea de părșul somnoros de la ceaiul din *Alice în Țara Minunilor*, sau de unul dintre amicii lui rozători. Clipea des în spatele micilor ei ochelari rotunzi și își ținea tot timpul buzele strânse. Avea picioare frumoase sub fusta de tweed care îi venea până la genunchi și avea și păr ca lumea. Mi-am spus că putea fi frumușică dacă voia, însă știam că nu-și dorea decât să pară inteligentă.

- Electra? Iar te pierd.

- Da, scuze, eram cu mintea în altă parte.

- Te gândea la sentimentele pe care le nutreai atunci când a murit tatăl tău?

Cum nu-i puteam spune exact ce gândeam, am dat din cap cu toată convingerea.

- Da.

- Și?

- Chiar nu-mi amintesc. Îmi pare rău.

- Electra, moartea lui pare să te înfurie. De ce erai furioasă?

- Nu sunt... nu eram. Adică, sincer vorbind, nu-mi amintesc.

- Nu-ți amintești ce ai simțit în acel moment?

- Nu.

- Bine.

Am văzut că nota ceva în carnetel, probabil din categoria *refuză să se confrunte cu moartea tatălui*. Asta îmi spusese ultimul psihiatru, iar eu chiar nu aveam nici o problemă legată de asta. Așa cum învățasem de-a lungul anilor, celorlalți le plăcea să găsească un motiv pentru care eram varză și să țină cu dinții de el, întocmai ca un șoarece de bucata de brânză, și să ciugulească din mine până când cădeam de acord cu ei și aberam doar ca să fie ei fericiți.

- Și față de Mitch ce simți?

Cuvintele pe care le-aș fi rostit ca să-l caracterizez pe fostul meu iubit ar fi făcut-o pe Theresa să pună mâna pe telefon și să alerteze poliția în legătură cu o nebună aflată în libertate, care voia să castreze unul dintre cele mai celebre staruri rock din lume. În schimb, am zâmbit dulce.

- Mi-a trecut. Am depășit momentul.

- Electra, ultima oară când ne-am văzut erai foarte nervoasă din cauza lui.

- Da, dar mi-a trecut. Vorbesc serios.

- Ei bine, asta este o veste bună. Și cu băutura? Ai mai lăsat-o?

- Da, am mințit eu din nou. Auzi, trebuie să fug la o întâlnire!

- Electra, dar suntem abia la jumătatea ședinței!

- Știu, păcat, dar ce să-i faci, asta-i viața.

M-am ridicat și m-am dus spre ușă.

- Ai vrea să-ți găsească un loc în agenda mea de programări, spre sfârșitul săptămânii? Vorbește cu Marcia la plecare.

- Bine, mersi.

Deja închideam ușa în urma mea. Am trecut pe lângă Marcia, secretara, și m-am îndreptat spre lift, care a venit aproape imediat. În timp ce zburam spre parter, am închis ochii - detestam spațiile închise - și mi-am lipit fruntea încinsă de marmura rece.

„Aoleu, ce naiba am?” mi-am spus. „Sunt atât de dusă cu capul, că nici psihologului nu-i pot spune adevărul!”

„Îți este prea rușine să spui oricui adevărul... Și chiar dacă i-l ai spune Theresei, cum să-l priceapă?” mi-am răspuns singură. „Probabil că ea locuiește într-o casă ca lumea, dintre cele placate cu

cărămidă, împreună cu soțul avocat, probabil că au doi copii și un frigider pe care le etalează desenele, prinse cu magneti simpatici. O, și una dintre pozele alea scârboase cu mami, tati și copiii purtând cu toții cămăși de blugi identice, pe care au mărit-o și au agățat-o în spatele canapelei”, am continuat în sinea mea, în timp ce mă urcam în limuzină.

- Încotro, doamnă? m-a întrebat șoferul prin intercom.

- Acasă! am răcnit eu, înainte să scot o sticlă de apă din minifrigider, pe care l-am închis repede, ca să nu fiu tentată să explorez opțiunile legate de alcool.

Mă durea capul ca naiba, o durere pe care n-aș fi putut să mi-o domolesc nici dacă înghițeam un pumn de analgezice, iar, pe deasupra, era trecut de cinci după-amiaza. Totuși, cu o seară în urmă, luasem parte la o petrecere mișto, cel puțin din ce-mi aminteam. Maurice, creator de modă și noul meu prieten la cataramă, venise în oraș și, împreună cu câțiva dintre amicii lui newyorkezi, trecuse pe la mine ca să bem niște pahare și îi mai chemase și pe alții. Nu-mi aminteam când mă dusesem la culcare, iar azi-dimineață fusesem mirată să mă trezesc cu un străin lângă mine. Cel puțin, era un străin frumos. După ce am făcut încă o dată cunoștință trupește, îl întrebam cum îl chema. Cu câteva luni în urmă, Fernando fusese șofer la Walmart, în Philly. Unul dintre achizitori îl observase și îi ceruse să-l sune pe un prieten al lui de la o agenție de modele din New York. Fernando îmi spusese că i-ar fi plăcut să mă conducă cât de curând pe covorul roșu - însă eu aflasem deja pe propria piele că o fotografie cu mine la braț ar fi fost o mare trambulină pentru cariera *domnului Walmart* - așa că scăpasem de el imediat ce putusem.

„Păi, și ce dacă i-ai fi spus *doamnei Pârș* adevărul, Electra? Ce dacă ai fi recunoscut că aseară erai beată turtă, că luaseși cocaină și că nu ți-ai fi dat seama nici dacă te-ai fi culcat cu Moș Crăciun? Că motivul pentru care nici nu-ți vine să te gândești la taică-tău nu e moartea lui, ci faptul că știai cât de rușine i-ar fi fost cu tine... cât de rușine *i-a fost* cu tine?”

Pe când Pa Salt fusese în viață, cel puțin știam că nu vedea ce făceam, dar acum, că murise, parcă devenise omniprezent. Noaptea

LBRIS

We know
books

LUCINDA RILEY

CELE ȘAPTE SURORI SORA PIERDUTĂ

Traducere din limba engleză și note
GABRIELA COJOCARU

LITERA
București

Capitolul 1

Îmi amintesc cu exactitate unde eram și ce făceam când a murit tata. Stăteam aproape în același loc ca acum, sprijinită de balustrada din lemn a verandei ce înconjura casa și priveam culegătorii de struguri înaintând de-a lungul rândurilor de viță-de-vie încărcate de rod. Mă pregăteam să cobor să mă alătur lor când, cu coada ochiului, l-am zărit pe muntele de om care era tata dispărând subit. Am bănuit că se aplecase să culeagă vreun ciorchine de strugure – detesta risipa de orice fel, lucru pe care-l punea pe seama educației prezbiteriene primite de la părinții lui scoțieni – dar apoi i-am văzut pe cei din jur fugind către el. De la verandă până la locul unde se afla tata erau circa o sută de metri și, până am ajuns acolo, cineva îi rupsese cămașa dezgolindu-i pieptul, aplicându-i manevre de resuscitare și făcându-i respirație gură la gură. Altcineva sunase deja la 111. Ambulanța a ajuns după douăzeci de minute.

În vreme ce îl așezau pe targă, mi-am dat seama după lividitatea chipului lui că nu-i voi mai auzi niciodată vocea gravă, puternică și solemnă, care se putea transforma oricând într-un hohot de râs. Cu fața plină de lacrimi, l-am sărutat pe obrazul bronzat și bătut de vânt, i-am spus că-l iubesc și mi-am luat rămas-bun. Privind acum în urmă, întreaga întâmplare pare ireală – trecerea subită a unui om plin de viață la... ei bine, un corp inert și neînsuflit e un lucru imposibil de înțeles.

Suferise cândva de dureri în piept, dar le puse pe seama indigestiei. În cele din urmă, se lăsase convins să-l vadă un doctor. Doctorul îi spusese că avea colesterolul crescut și că trebuia să țină o dietă strictă. Eu și mama eram desperate că tata continua să mănânce ce voia și să bea la cină câte o sticlă din vinul roșu făcut de el. Prin urmare, când inevitabilul s-a produs, nu a fost un șoc pentru nimeni. Probabil îl crezuserăm cu toții indestructibil, generozitatea și afabilitatea lui contribuind la acea iluzie, dar, așa cum spunea și mama, nu suntem decât carne și oase. Măcar tata trăise după voia inimii până în ultima clipă. Trăise șaptezeci și trei de ani, lucru care mi se părea greu de crezut, date fiind vigoarea și pofta lui de viață.

Eu însă m-am simțit păcălită. Aveam doar douăzeci și doi de ani și, deși știam că apărusem târziu în viața părinților mei, am înțeles cu adevărat asta abia la moartea tatălui meu. În lunile care au urmat am trăit sentimentul că mi se făcuse o mare nedreptate: *de ce* nu mă născusem mai devreme? Fratele meu, Jack, care avea treizeci și doi de ani, se bucurase de zece ani în plus cu tata.

Mama mi-a simțit furia, deși nu i-am vorbit despre asta. Mă simțeam vinovată, pentru că știam că ea nu avea nici o vină. O iubeam enorm – fuseserăm dintotdeauna apropiate și vedeam că și ea suferea. Am făcut tot posibilul să ne consolăm una pe cealaltă și, cumva, am trecut împreună prin asta.

Jack a fost și el minunat, ocupându-se de îngrozitoarele aspecte birocratice legate de moartea tatei. Totodată a preluat Podgoria, afacerea pe care mama și tata o ridicaseră de la zero. Tata îl instruisese deja pentru asta.

Tata îl luase pe Jack peste tot încă de când era foarte mic. Îi arătase cum să îngrijească prețioasa viță-de-vie care, între februarie și aprilie, în funcție de vreme, dădea rodul ce urma să fie recoltat și care, în cele din urmă, era transformat în deliciosul și recent medaliatul pinot noir, ce aștepta în depozit să fie trimis de-a lungul și de-a latul Noii Zeelande și în Australia. Tata îi arătase lui Jack toate etapele procesului, iar la doisprezece ani fratele meu ajunsese atât de bine pregătit, încât ar fi putut să coordoneze angajații.

La șaisprezece ani, Jack anunțase în mod oficial că dorea să i se alătore tatei în administrarea afacerii și să ajungă într-o bună zi să o conducă, lucru care pe tata îl bucurase peste măsură. Apoi a plecat la universitate să studieze administrarea afacerilor, iar după ce s-a întors, a început să lucreze cu tata.

– Nu e nimic mai plăcut decât să lași în urmă o moștenire solidă, închinase tata în cinstea lui Jack, cu câțiva ani în urmă, când acesta se întorsese după un stagiu de șase luni la o podgorie din Adelaide Hills în Australia, iar tata îl declarase pregătit. Mary-Kate, poate într-o zi te vei alătura și tu. Fie ca viticultorii din familia McDougal să prospere pe aceste pământuri sute de ani de aici înainte!

Pe când Jack era cucerit de visul tatei, cu mine se petrecea contrariul. Poate avea de-a face cu faptul că Jack era sincer entuziasmat de producerea unui vin bun; pe lângă faptul că avea un nas care simțea de departe un strugure de calitate inferioară, era și un excelent om de afaceri. Eu, pe de altă parte, deși crescusem urmărindu-i pe tata și pe Jack cutreierând podgoriile și lucrând în ceea ce ei numeau cu drag „laboratorul“ (care nu era nimic altceva decât un șopron cu acoperiș de tablă), eram interesată de cu totul alte lucruri. Podgoria nu avea legătură cu mine sau cu viitorul meu. Asta însă nu mă împiedicase să lucrez în magazinul nostru de vinuri pe timpul vacanțelor sau să ajut la nevoie, dar vinul nu mă pasiona. Chiar dacă fusese dezamăgit când îi spusese că doream să studiez muzica, tata acceptase cu bunăvoință.

– Foarte bine, zisese el îmbrățișându-mă. Muzica e un domeniu vast, Mary-Kate. Ce vrei să studiezi?

Răspunsese cu modestie că voiam să cânt și să-mi scriu propriile piese.

– Asta e un vis strașnic și nu pot decât să îți doresc succes. Eu și mama ta vom fi alături de tine, nu-i așa?

– Chiar cred că e un lucru minunat, Mary-Kate, spusese și mama. Să te exprimi prin muzică e un lucru magic.

Prin urmare, am studiat muzica la Universitatea din Wellington, care oferea o diplomă recunoscută la nivel mondial, și m-am bucurat de fiecare clipă petrecută acolo. A fost extraordinar să am la dispoziție un studio de ultimă generație și să fiu înconjurată de